

сили за рахунок вторинної зайнятості, участі в неформальній економіці, сільськогосподарській праці на земельних ділянках тощо.

Завданням сучасного етапу в сфері регулювання зайнятості є перехід до активної політики на ринку праці, яка, на жаль, не здійснюється зараз. В основу має бути покладена модель управління, центральними елементами якої є основні регулятори ринкової організації праці.

Пріоритетними напрямками реформування українського ринку праці є вдосконалення системи оплати праці, розширення можливостей отримання населенням офіційних основних і додаткових доходів, соціальна підтримка окремих груп; підвищення якості та конкурентоспроможності робочої сили; сприяння ефективним і доцільним переміщенням працездатного населення; запобігання зростанню безробіття через створення робочих місць за рахунок різних джерел фінансування, впровадження механізмів звільнення і перерозподілу зайнятих, реструктуризації економіки і піднесення вітчизняного виробництва.

Наук. кер.- ст. викладач Сахно П. І.

ДОСЛІДЖЕННЯ КРИМІНОЛОГІЧНИХ ПРОБЛЕМ ШАХРАЙСТВА

Коваленко І., студентка групи Ю-74

У даний час в Україні відбуваються корінні економічні, соціальні та політичні перетворення, спрямовані на побудову демократичної і правової держави. Ці процеси протікають непослідовно, суперечливо, що разом з негативною спадщиною минулого істотно впливає на всі сторони соціальної дійсності, у тому числі і на злочинність. У порівнянні з 2000-м роком її рівень значно підвищився, змінилася і її структура, найбільша питома вага в якій саме корисливих злочинів. Серед останніх же спостерігається стійке абсолютне і відносне зростання злочинів проти власності, а серед них - злочинів проти приватної власності громадян. І хоча число таких посягань дещо знизилося, їх динаміка в даний час викликає тривогу. Між тим право приватної власності Конституцією України 1996 р. проголошується непорушним (ст.41). Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. На державу покладено обов'язок всебічно (в тому числі і кримінально-правовими засобами) захищати права всіх суб'єктів власності.

Незважаючи на те, що домінуюче становище серед злочинів проти приватної власності громадян займають крадіжки, в останні роки зріс і рівень грабежів, розбоїв, шахрайств.

За даними офіційної статистики, динаміка шахрайства залишається несприятливою. При цьому необхідно мати на увазі, що шахрайство є високолатентним злочином.

Питання кримінально-правової боротьби з шахрайством докладно висвітили у своїх працях такі криміналісти, як Г.М. Борзенков, В.О. Владимиров, Є.В. Ворошилін, М.Й. Коржанський, П.С. Матишевський, Г.О. Мендельсон, Б.С. Никифоров, А.О. Пинаєв та ін.; про способи вчинення шахрайства писали М.І. Панов, Р.А. Сабітов та інші правники. Кримінологічним проблемам шахрайських посягань на власність громадян присвячені дисертаційні дослідження М.П. Клейменова, С.В. Косих, О.В. Рудзітіса, а також окремі роботи О.А. Герцензона, І.М. Даньшина, А.Ф. Зелінського, О.І. Гурова.

Але ж дослідження зазначених авторів були проведені в 60-80-ті роки, тим часом соціальний зміст шахрайства як одного з видів злочинів в 2007-2008 роках істотно змінився.

Не враховувалося науковцями також і те, що шахрайство в більшості випадків учиняється професійними злочинцями.

Назріла необхідність більш предметного кримінологічного вивчення шахрайства проти приватної власності громадян, тому що вчені-кримінологи звертали увагу в основному на інші, більш поширені корисливі злочини. Шахрайство ж через незначну питому вагу в структурі зареєстрованої злочинності не було предметом самостійних кримінологічних досліджень в Україні. Між тим за умов ринкових відносин воно набуває нових рис, з'являються нові його види, які не досліджувалися раніше. Шахрайство також виявляє тенденцію до постійного зростання.

Покарання за шахрайські посягання вперше в законодавстві Русі було встановлено в Судебнику 1550 р. Однак, які діяння варто відносити до шахрайства ні Судебник, ні наступні законодавчі акти не розкривали. Їх аналіз показує, що шахрайство розглядалося як вид татьби (злодійства), подібне з грабежем та крадіжкою, і перелік таких діянь був достатньо великим.

Отже, сучасне розуміння шахрайства як злочину, спрямованого на заволодіння майном або придбання прав на майно шляхом обману або зловживання довір'ям, було вперше сформульовано в КК України 1922 р. і з незначними змінами перенесено в КК України 1927 і 1960 рр.

Робиться висновок про те, що дане в них визначення поняття шахрайства утвердилось і в науці, і в практиці.

Наук. кер.-Сахно П.І., викл.